

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ'ΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 14 Μαΐου 1956 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 234 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερινοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελευταίων γεγονότων

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΙΜΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Βαθύτατα συνεκίνησε τὸ Πανελλήνιον ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν παγκόσμιον συνείδησιν ὁ ἀπαγχονισμὸς τῶν δύο Ἑλλήνων νέων τῆς Κύπρου. Τὸ τίμιον αἷμα τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν νέων δὲν εἶναι βεβαίως τὸ μοναδικόν. Ὁκεανοὶ αἱμάτων κατεπορφύρωσαν τὸ λάβαρον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας καὶ ἡ μικρὰ αὐτὴ περιοχὴ τῆς νοτιοδυτικῆς Εὐρώπης ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπάρξεως μεταξὺ τῶν Ἐλευθέρων Ἐθνῶν κατόπιν σκληρῶν καὶ ὑπερανθρώπων θυσιῶν. Οὐδεὶς λαὸς εἰς τὴν παγκόσμιον Ἱστορίαν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τόσα μαρτύρια, τόσας ἐκατόμβας, τόσας φρικτάς καὶ ἥρωϊκὰς ἀνατάσεις πρὸς τὰ οὐράνια ὕψη τῶν ἐξαιρέτων ἰδανικῶν καὶ ἀνθρωπιστικῶν ἀξιών. Οὐδεὶς λαὸς ἔχει ἀνοικοδομήσῃ ἀνὰ πᾶσαν οπιθαμὴν τοῦ ἐδάφους τοῦ ἡρώα ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἱερῶν τῶν ἡρώων ὁσίων. Αἱ δάφναι δὲ αὐταὶ δὲν ἀποτελοῦν μόνον σεμνώματα καὶ ἀναφαίρετον ἰδιοκτησίαν τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὰ θεμέλια τοῦ δικαϊώματος σεβασμοῦ παρὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, διότι ἡ ἀκτινοβολία τῶν θριάμβων αὐτῶν εἶχε παγκόσμιον ἀντίκτυπον καὶ πρακτικὴν ἀξίαν δι' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου.

Ὁ ἥρωϊσμός τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ἀπαράμιλλος πνευματικὴ τῶν δυνάμεις πολλάκις ἐστάθησαν φραγμοὶ κατὰ τοῦ ἐκβαρβαρισμοῦ τῆς Εὐρώπης. Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ πτώσις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἐγένετο ἀφορμὴ ἀναγεννήσεως τῶν ἀνθρωπιστικῶν γραμμάτων τῆς Δύσεως. Τὰ πρῶτα πανεπιστήμια, τὰ ὁποῖα ἀντεκατέστησαν τὰ σκιώδη ἄντρα τῆς μεσαιωνικῆς ἐρεῦνης, ἐστήθησαν ἀπὸ Ἑλλήνας, ἀπελθόντας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Καὶ ὅπως ἀκριβῶς οἱ λαοὶ ἴστανται μὲ δέος

πρὸ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν, ἐνὸς Παστέρ, ἐνὸς Ἐδίσσον κατὰ τὴν αὐτὴν ἠθικὴν ἀπαιτεῖται νὰ προσβλέπουν μὲ σεβασμὸν καὶ ἀπέναντι ἐκείνων τῶν λαῶν, ποὺ προσέφερον αἷμα καὶ πνευματικὰ κεφάλαια εἰς τὴν μεγάλην ὁπόθεσιν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἀρχὴ αὕτη πρέπει νὰ ἀμβλύνη τὰς ἐκ τῶν παντοειδῶν συμφερόντων δξότητας καὶ νὰ θεμελιώσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν.

Μὲ αὐτὸ τὸ μέτρον θὰ κρίνωμεν τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀγνωμόνων Ἀγγλῶν. Πρὶν ὀδηγήσουν εἰς τὴν ἀγχόνην τοὺς δύο νέους τῆς Κύπρου ἔπρεπε νὰ λάβουν ὅπ' ὅσιν τῶν τὴν φυλετικὴν τῶν ἔνταξιν καὶ τοὺς ὁραματισμοὺς τῶν. Ἐπρεπε δηλαδὴ νὰ προσέξουν, ὅτι οἱ νέοι αὐτοὶ εἶναι Ἕλληνες καὶ ὅτι ἀγωνίζονται διὰ τὴν παγκοσμίου κύρους ἀνθρωπιστικὴν ἀξίαν, τὴν Ἐλευθερίαν. Δὲν τὸ ἔκαναν καὶ μὲ αὐτὸ ἔδειξαν τὴν προδοσίαν τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων προσφορᾶς τῶν Ἑλλήνων.

Δὲν προτιθέμεθα οὔτε νὰ κρίνωμεν, οὔτε νὰ κατακρίνωμεν τοὺς Ἀγγλοὺς, διότι τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν ἀδέκαστον κρίσιν τῆς Ἱστορίας.

Τὸ χυθὲν ὁμως ἐν Κύπρῳ αἷμα τῶν δύο νέων Ἐθνομαρτύρων θὰ πρέπει νὰ διεγείρῃ ὅχι τὸ μῖσος τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ τὴν προσοχὴν τῶν. Οἱ ξένοι μισοῦν πᾶν τὸ Ἑλληνικόν καὶ οἱ Ἕλληνες βλακῶδως ἐναγκαλιζονται καὶ λατρεύουν πᾶν τὸ ξένον.

Αὕτη ἀκριβῶς ἡ κατάστασις πρέπει νὰ λείψῃ. Ὅλους θὰ τοὺς ἀγαπῶμεν ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω ὅλων θὰ ἀγαπῶμεν τὴν Χριστιανικὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἡ ἀγάπη αὕτη πρέπει νὰ λάβῃ πρακτικὸν χαρακτήρα. Πρέπει ν' ἀναλυθῇ εἰς

σε τῶ ἀνδρὶ αὐτῆς· ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἐαυ-
τῆς ἐνδύματα». «Λινδόνας ἐποίησε καὶ ἀπέδωκε τοῖς
Φοίνιξι, περιζώματα δὲ τοῖς Χιναναίοις» καὶ τὸ
σπουδαῖον «θεωρήσασα γαστέριον ἐλάττω, ἐπὶ δὲ
κασιπῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτήνη».

Ἡ γυναίκα ψυχὴ, καὶ φύσει ἐδιδόθητος πρό-
πει νὰ ἐκτελῇ τὸ καθήκον τῆς ἐλεημοσύνης, χωρὶς
νὰ ἐνοχλῇ ἢ νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸν ἄνδρα. Ἡ ἐλεημο-
σύνη τῆς γυναίκος εἶναι μυστηριον, εἶναι προσευχὴ
στηρίζουσα καὶ θεμελιούσα οἶκον, εἶναι ὑπάλκουσις
τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ τέκνα. «Ἡ δὲ ἐλεημο-
σύνη αὐτῇ; ἀνέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἐπλούτη-
σαν». Ἰδοὺ ἡ πολυέτιμος καρτερία, ἡ εὐλογία
τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τῆς γυναίκος. «Ἀνέ-
στησε τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἐπλούτησαν». Ἡ ἐλεη-
μων καὶ φιλόπλοτος γυναῖκα «χειρας αὐτῆς διήνοι-
ξε πέννῃτι, καρπὸν δὲ ἐπέτεινε πτωχῶ».

Σκιαγραφία ἔντονος τῆς γυναικείας ἐν γίμφῳ τελειότητος. Φίλεργος, οἰκονόμος, δραστηρία, ἐλεήμων, συνετή, σεβικά καὶ εὐχαρις. Ἰδοὺ τὰ κοσμήματα τῆς ὑπ' ἀνδρου γυναικός. Ἡ τοιαύτη γυναίκα ἀποτελεῖ τὸ βᾶθρον τοῦ ἀνδρικοῦ καυχήματος. «Περίβλεπτος δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· πύλαις, ἡίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν γερόντων καίτοι καὶ τῆς γῆς». Ἡ τοιαύτη γυναίκα ἀναδεικνύεται πολὺτιμος βοηθός τοῦ ἀνδρός καὶ «θαρσεῖ ἐκ' αὐτῆς ἡ καρδία τοῦ ἀνδρός αὐτῆς».

Τὰ ἄλλα προσόντα τῆς γυναίκος, ἐὰν δὲν παγι-
δεύουν αὐτὴν εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῆς ζωῆς, εἶναι
πάντως μάταια καὶ ἀνωφελῆ «ψευδεῖς ἀρέσκειαι
καὶ μάταιον κάλος γυναικός· *γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐ-
λογεῖται*». Τότε εἰς τὴν οἰκογένειαν βασιλεύει ὁμό-
νοια, ἀγάπη, τότε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ κατευθύνει
τὰ ἔργα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, τότε ἡ χάρις
τοῦ Κυρίου ἐπιδαφιλεῖ τὰς πολυτίμους αὐτὰς διω-
ρεὰς εἰς τὴν οἰκογένειαν.

Αυστηρῶς τελευταίως ὅλα διεστροφέθησαν καὶ με-
 ταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ ἰδανικὸν τῆς γυναικείας τελειό-
 τητος ἐν τῷ γάμῳ. Ὅλοι σχεδὸν αἱ νεάνιδες ἀπο-
 βλέπουν εἰς τὸν γάμον, οὐχὶ ὡς πρὸς στάδιον ἀ-
 γώνων, ἀγώνων εὐγενῶν καὶ ὡραίων, ἀλλὰ ὡς πρὸς
 λιμένα νωχελείας, ἀδρανείας καὶ μακαριστῆς ἀδια-
 φορίας. Αἱ οἰκονομίαι τοῦ ἀνδρὸς κατατρώγονται
 εἰς ματαιοδόξους κοσμικὰς ἐπιδείξεις· ὁ οἶκος, τὸ
 εὐλογημένον αὐτὸ παλλάδιον τοῦ συζυγικοῦ βίου,
 μεταβάλλεται εἰς κέντρον γυναικείας ραδιοσυρίας.
 Αἱ διατριβαὶ δὲν εἶναι «στεγναί», ἀλλὰ πλήρεις βο-
 ρυθῶδων καὶ βρωμερῶν ἡδύτων καταρτισθῶς, συνυ-
 φανταίαι καὶ ἀργαίαι. Ἡ ἀνηρία τῆς γυναικὸς ἐκθί-
 νει τὸν σύζυγον εἰς πολλὰς δαπάνας. Ἀπουσιάζει
 δὲ τελείως αὐτὸ τὸ γενναῖον στοιχεῖον τῆς γυναι-
 κείας δραστηριότητος.

Ἀντὶ ἀνδρείων γυναικῶν συναντᾷ πάλαις καμψυόμενα γυναικάρια, τὰ ὅποια ἀδυνατοῦν καὶ αὐτὸν τὸν καφὲ τοῦ συζύγου νὰ παρασκευάσουν! Ποῦ κτείνει αἱ γυναῖκες, ποῦ κατέληξαν μετὰ τὴν ἐργασίαν τῶν καὶ τὴν θαυμαστὴν ἀνοχὴν των; Ἐρωτᾷ ὁ συγγραφεὺς τοῦ εὐλογημένου βιβλίου τῶν «Παρομιῶν». «Γυναῖκα ἀνδρείαι τίς εὐρήσῃ;» Τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπευθύνομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς χιλιάδας τῶν νέων, ποὺ σκέπτονται νὰ δημιουργήσιν οἰκογένειαν καὶ ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὰ

ἔξωθεν καὶ ἀπαγγέλλετε, τὴν κρίσιν, τὴν ἀφραδίαν,
τὴν καταγογγύαν.

Ἰδοὺς οὖν καὶ αὐτὸν τὴν σφάνην ἀδελφῆς· πολλοὶ δὲ
 ὁ πόλεμος, ἡ ἀνταρξία, τὸν συννοήσαντες ἄλυσαν·
 ἡ ἔρως· τῆς γενέσεως δὲ τὴν διὰ τὴν εὐφροσύ-
 νην δύο εἶναι καὶ γενεαγοντοῖα αἶμα· ἡ εὐκτασία
 τοῦ αὐτοῦ ἰθὺς ἰθὺς ἰθὺς. Ἡ δὲ πόλεμος τῆς ἀνταρξίας
 τῆς γενέσεως, ἡ ἀνταρξία τῆς ἀνταρξίας, ἡ ἀνταρξία
 αὐτὴν ἑστὶν τὸν εὐφροσύνην καὶ ἑστὶν τὸν εὐφροσύνην
 τῆς γενέσεως, πόλεμος καὶ ἡ πόλεμος ἀνταρξίας τῶν αἶμα
 γενεῶν καὶ τὸν ἀνταρξίας τῶν αἶμα. Ἡ πόλεμος, πόλεμος,
 ἔστιν ἡ πόλεμος, τὸν ἀνταρξίας τῶν αἶμα τῶν αἶμα
 πρὸς τὴν ἀνταρξίας τῶν αἶμα τῶν αἶμα τῶν αἶμα
 καὶ τὸν ἀνταρξίας τῶν αἶμα τῶν αἶμα τῶν αἶμα
 καὶ τὸν ἀνταρξίας τῶν αἶμα τῶν αἶμα τῶν αἶμα
 καὶ τὸν ἀνταρξίας τῶν αἶμα τῶν αἶμα τῶν αἶμα

Κιότι όταν η Ελλάδα κληρονομήσει την κυριότητα μελέτης, κρούοντας τον κώδωνα του κινδύνου εξ απορροής της κατά στροφής των όρων των Ισχυρών της συντακτικής, τελειότητας, επαναλαμβανόμενης την ερώτηση «είναι πάντα ανδρείαν τις εθίσαι;» Και έλπιζοντες, ότι δύναται η Έλληνική Λαοκρατική Οικονομία να δημιουργήσει τοιαύτας νομοθετικές δομές για φελλήση.

RAAHINEN ERKKAJA TON P.O.X.

London & Co. Agents

*Ođoc Nhang đp. 33

Acid. Ind. 26758

Ap. 1907.

*Εν Ἀθήναις τῇ 3)16ῃ Μαΐου 1956

ΨΗΦΙΟΛΟΓΙΑ

ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀντιπροσωπεύουσα τοὺς ἀπαντα-
χοῦ Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, συνελθοῦσα ἐν τοῖς
γραφείοις (Νίκης 33), ἔξ ἀφορμῆς τοῦ βαρβάρου
καὶ ἀνυχροπανικοῦ ἀπαγχονισμοῦ τῶν δύο Κυ-
πρίων ἀγωνιστῶν τῆς ποδηγῆς καὶ σθραβοδότου
Ἐλευθερίας Μιχαήλ Καραγιῆ καὶ Ἀνδρέου Δημη-
τρίου καὶ ἀκούσασα τοῦ τε Πανοσιολογιότατου
Προέδρου Ἀδελφ. Πατρός Ἀκακίου καὶ τῶν λοιπῶν
ἀγωνιστῶν.

1991

1) На херсонскомъ б-ѣ: Еуκλεια κατά τοῦ Ἀν-
θωμίου τοῦ γενικοῦ καὶ αὐτῷ ὁμοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλη-
σίας; ὁ τοιοῦτος δὲ ἀρχιεπίσκοπος εὐδὲν ὅσον εἶναι.

2) Να θεωρηθούν οι παρακάτω ως «Εκδο-
τός» οι νεκροί ήτοι Μ. Καρούλης και Α. Δημη-
τρίου.

3) Νά διακηρυχθῇ δια παντός ἰσχύος (δημίων, δημοσιευμάτων, διαλέξεων) ἡ συνεχὴς καὶ ἀξιοποληθητικὴ προδοσία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν ἄλλοθιν καὶ κακοδόξων (Καθολικῶν, διακηρυχθέντων) καὶ νά τοιοῦτῇ ἡ Ἑθνικὴ καὶ φιλετικὴ ἀνέγκη, τῆς σταθερᾶς προσηύδοις εἰς τὴν Ἑθνομίαν καὶ Ἑκκλησιαστικὴν παρανομίαν δι' ἣν λαμπρύνεται καὶ ἀγλαΐζεται ὁ Ἕλληρ καὶ ἡ ἀλήθεια.

Το παρόν φέρθηκε να δημοσιευθῇ ἐκ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ εἰς ἑσπέρην καὶ εὐρωπαϊκὴν.

[illegible]

Comments

«Ἀνθὴ ἀπὸ τὸν νοητὸν Παράδεισον.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἡ Κυριακὴ παραλύτου
(Ἰωάν. Ε'. 1-15)

Κυριακὴ Σαμαρείτιδος
(Ἰωάν. Δ'. 5-42)

Τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας εἶναι ἡ συνεχὴς καὶ ἀστείρευτος ἀποκάλυψις. Ὅσες φορές διαβάσεις τὸ Εὐαγγέλιον, τόσες φορές θὰ συναντήσης καὶ ἓνα ἄγνωστο στοιχεῖον, ποὺ θὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ψυχικὰς ἀπαιτήσεις τῆς στιγμῆς. Πραγματικῶς φῶς καὶ ὁδηγὸς ἡ εὐσεβὴς μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου! Μελέτη, ποὺ πρέπει νὰ ἀρχίζῃ μὲ προσευχὴ καὶ νὰ ὁλοκληρῶνεται μὲ προσευχὴ. Μελέτη, ποὺ ἀποδίδει τότε μόνον, ὅταν δὲν νοθευθῇ ἀπὸ τὰ ὑποκτα καὶ ἀκάθαρτα ὕδατα τῆς κατὰ κόσμον σοφίας. Μελέτη! Πόσοι λίγοι χριστιανοὶ ἔχουν αὐτὴν τὴν Ἱερὰν Μελέτην ὡς ἐφόδιον τῆς ζωῆς των, ὡς θεμέλιον τῆς πνευματικῆς των οἰκοδομῆς;

Δύο ὑπερόχους περικοπὰς ἀναγιγνώσκει ἡ ἐκκλησία κατὰ τὰς Κυριακὰς τοῦ παραλύτου καὶ τῆς Σαμαρείτιδος. Μυσταγωγικὰς εἰς τὸ βάθος των ἀποκαλυπτικὰς εἰς τὰ διδάγματα των. Κοινὸς σύνδεσμος μεταξὺ καὶ τῶν δύο τὸ ὕδωρ. Τὸ ὕδωρ τῆς Κολυμβήθρας τῆς Βηθεσδὰ καὶ τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον εἰς ζῶν ἁίωνιον».

Τὸ ὕδωρ θεωρεῖται πάντοτε σύμβολον καὶ ὕλκον σημεῖον καθαροῦ· δι' αὐτὸ «πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν» εὗρίσκετο πλησίον τῆς Κολυμβήθρας τῆς Βηθεσδὰ. Πλῆθος πολὺ, βεβαρυμένον ὄχι μόνον ἀπὸ σωματικὰς ἀσθενείας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ψυχικοὺς μολυσμούς. Ὅταν ἡ ψυχὴ ἀσθενεῖ, τότε καὶ τὸ σῶμα τραυματίζεται. Ἀνέμενε λοιπὸν αὐτὸ τὸ πλῆθος εἰς μίαν ἀγωνιώδη υπερέντασιν τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ἀπὸ τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ τὸν Ἀγγέλον διὰ νὰ θεραπευθῇ μόνον ὁ πρῶτος τυχερός. «Ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγίης ἐγένετο, ὃ δὴποτε κατείχετο νοσήματι». Περιορισμένη ἡ ἱκανότης τῆς κολυμβήθρας· σχεδὸν μηδαμινὴ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ πλῆθος τῶν νοσούντων.

Τριάντα ὀκτὼ ἔτη κατέκειτο ὁ παράλυτος, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ θεραπευθῇ. Τριάντα ὀκτὼ ἔτη ἡρωϊκῆς ἐπιμονῆς. Τὸ νοσήματι τῆς υγείας τὸν ἐχαλύβδανε, ὥστε νὰ ὑποφέρει τὸ μαρτύριον τῆς μονώσεως, τῆς ἐγκαταλείψεως. «Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω λέγει εἰς τὸν Κύριον, ὅταν παρουσιάζεταί μοι πρὸς τὸν Θεόν σου. Καὶ ὁ Κύριος ἐπιβραβεύει τὸν ἀθλητὴν αὐτὸν τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς ὑπομονῆς δίδων εἰς αὐτὸν τὴν πατρικὴν συμβουλὴν «μηκέτι ἁμαρτάνε». Ἀνώτερος τῆς Ἀνάμεως τῆς Κολυμβήθρας ὁ Κύριος, ὅσον βεβαίως ἀνώτερος εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ πλάσματος. Ἐκλέγει τὸ Σάββατον ὡς ἡμέραν θεραπείας ὁ Κύριος, διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ χριστιανὸς ὀφείλει τὴν ἡμέραν τῆς ἀναπαύσεως (Κυριακὴν) νὰ τὴν διαθέτῃ ἰδιαιτέρως καὶ καθ' ὅλοκληριαν εἰς τὴν ψυχικὴν του σωτηρίαν.

Πλῆθος πολὺ ἀσθενούντων κατακλύζει τὴν κοινῶν. Πλῆθος πολὺ ἐπιζητεῖ ἐπιμόνως τὴν θερα-

πείαν του ἀπὸ πηγὰς σχετικῆς ἢ μηδεμιᾶς ἱκανότητος· πλῆθος πολὺ ἐκτρέπεται καὶ εἰς τὰ θολὰ ὕδατα τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν καὶ τῆς κραιπάλης διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ψυχικὴν μελαγχολίαν, τὸ αἰσχὸς αὐτὸ τῆς ἀποστασίας. Εὐλογημένον πλῆθος υπάσχει μία κολυμβήθρα εἰς τὴν ὅποیان θεραπεύονται ἅπαντες οἱ εἰσερχόμενοι! Μία κολυμβήθρα παγκοσμοῦ ἰσχύος· μία κολυμβήθρα δυναμένη ὅλην συγχρόνως τὴν ἀνθρωπότητα νὰ τὴν ἀνακαινίσῃ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ στιγμῇ, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃ! Καὶ ἡ κολυμβήθρα αὕτη εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία! Εἰς αὐτὴν δὲν κατεβαίνει ἅπαξ τοῦ ἔτους Ἀγγελοῦ ἄλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος «μελίζεται καὶ διαμελίζεται ἐσθίεται καὶ οὐδέποτε δαπανᾷται» χάριν τῆς σωτηρίας καὶ τῆς θεραπείας τοῦ πλάσματος του. Εὐλογημένον πλῆθος διατὶ πεισμόνως παραμένεις ἔξω τῆς πλουσίας αὐτῆς πηγῆς τῆς Χάριτος;

Εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν ὁ παροχεὺς τῆς χάριτος προσφέρει ἀδαπάνως τὰ νάματα τὰ ὅποια ὄχι μόνον τὰς ἐγκοσμίας ψυχικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου θεραπεύουν, ἀλλὰ ἐξασφαλίζουν εἰς αὐτὸν ἀτέρμονα καὶ εὐτυχὴ αἰωνιότητα. Λέγει ὁ Κύριος εἰς τὴν Σαμαρείτιδα. «Ὅς δ' ἂν πῇ ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζῶν ἁίωνιον».

Χαρακτηριστικὸν τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ διψαλέα νοσταλγία τῆς εὐτυχίας· μεθύει ἡ ἁμαρτία καὶ ἀναίσθητοποιεῖ τὸν ἁμαρτωλόν· δὲν ἱκανοποιεῖ ὅμως τὴν δίψαν του. Τὴν δίψαν αὐτὴν—χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου—ἱκανοποιεῖ μόνον τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν· δηλαδὴ ὁ κατὰ Χριστὸν βίος ὁ ὁλοκληρωμένος βίος. Προϋπόθεσις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ βίου αὐτοῦ εἶναι ἡ ἡθικὴ καθαρότης. Ἀπαιτεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν Σαμαρείτιδα τὴν ἡθικὴν ἀναγέννησιν, τὴν μετάνοιαν διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ ἀξίαν τῆς Μεγάλης αὐτῆς Δωρεᾶς.

Παράλυτος καὶ Σαμαρεῖτις δύο τραυματίαι τῆς ζωῆς. Συντετριμμένος ὁ ἓνας ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξαντλητικοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως· πεπαρησιασμένη ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴν μεθὴν τῆς ἁμαρτίας. Ἐξωτερικῶς παρουσιάζουν μίαν ἀντίθεσιν διαμετρικὴν. Νομίζει κανεὶς, ὅτι ἀνήκουν εἰς δύο διαφορετικοὺς κόσμους. Ἐσωτερικῶς ὅμως ὁμοιάζουν καταπληκτικὰ. Τὰ ἐξωτερικὰ σχήματα ἀπατηλὰ· ἡ ἐσωτερικὴ πραγματικότης ἀπαισία, θορυβώδης. Ἀμαρτία, Σκότος, ἀραχνιασμένος τάφος· ἡ ψυχὴ τους. Καὶ οἱ δύο, ὡς ἔλαφον ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὕδατων, ζητοῦν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ὁ πρῶτος τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος· ἡ δευτέρα τὴν ἱκανοποίησιν τῆς κατακαίουσας ἐσωτερικῶς φλόγας. Καὶ οἱ δύο ὅμως ἔχουν διατηρηθεῖ μέσα εἰς τὸν βοῦρρον τῆς διαφθορᾶς ἓνα διαμάντι. Ὁ Παράλυτος τὴν ὑπομονήν. Ἡ Σαμαρεῖτις τὴν εὐκρίνειαν.

Τὸ Διακριτικὸν βλέμμα τοῦ Κυρίου, κατευθυνόμενον ἀπὸ τὴν ἀτέραντον ἀγάπην πρὸς τὸ πλάσμα του, ἀναζητεῖ χωρὶς νὰ βδελύσσεται τὸ ἀδιάφορον σημεῖον τῆς ψυχῆς μας, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἔργον τῆς Σωτηρίας.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται

Ἀνήμεν ἀναμφισβητήτως καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ «πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων». Ἄλλος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν παραλύσιν· ἄλλος τὴν πνευματι-

κὴν τύφλωσιν· ἄλλος τὴν ἀκαμψίαν καὶ σκληρότητα τοῦ χαρακτῆρος· ἄλλη προκλητικῶς, ὥς ἡ Σαμαρεῖτις, παγιδεύει τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν κόλασιν. Οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπον. Ἡ δυστυχία δὲ ὅλων ἐγκτεται εἰς τοῦτο, ὅτι οὐδεὶς ἔχει πραγματικῶς ὑποπτευθῆ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ποῦ διατρέχει. Ὅλοι κινούμεθα μέσα εἰς τὰ ὄρια τῆς πιχυσάρκου ὕλης· καὶ ἀρκοίμεθα εἰς τὰς συμβατικὰς μετριότητες τῆς ἐξωτερικῆς, τῆς ὑποκριτικῆς, τῆς ρηχῆς, τῆς ἐπιφανειακῆς εὐσεβείας. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅλα καὶ ὁ ἀπαίσιος ἐγωϊσμός ἀποκορβεὶ τὸν γλυκύτατον Σωτῆρα, ὅστις ὑπὸ τὸ σχῆμα ἀπλοῦ, ἀσημάντου, ἀφανοῦς γέροντος μᾶς ἐρωτᾷ διακριτικῶς «θέλεις ὕγιος γενέσθαι;» Ὅλοι τοὺς ἄλλους θεωροῦν ἀσθενεῖς καὶ οὐδεὶς ἑαυτόν. Ἀθλιοὶ ἐγωῖσται καὶ μόνον δι' αὐτὸ μᾶς ἀνέκει ἡ Κόλασις!

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται

Ἄς προστρέξωμεν ὥς ἑλαφὺ διψῶσαι διὰ τὴν δεχθῶμεν τὸ ὕδωρ τῆς Χάριτος καὶ τῆς Εὐλογίας, ἀπὸ τὴν πλουσίαν πηγὴν, τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Κύριος ὁ Θεραπεύσας τὸν Παράλυτον καὶ συγχωρήσας τὴν Σαμαρεῖτιδα προσφέρει τὴν εὐτυχίαν τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ τὴν ἀθάνατον αἰωνιότητα τοῦ Μέλλοντος, τὸ ὑπὲρ τὸ ζῆν.

• Ὁ ἕτερος τῶν ἱσαποστόλων

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

Ἡ ζωὴ τῆς Ἀγίας Ἑλένης δὲν ὑπῆρξε ἀνέφελος καὶ ἄλυπος. Ἀπεναντίας εἶναι σφραγισμένη ἀπὸ τὴν ὀδύνην καὶ τὸν μέγαν πόνον. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε ὠδήγησε τὰ βήματά της πρὸς τὸν Χριστιανισμόν καὶ ἐννόησε τὸ πλήρωμά του.

Ἡ καταγωγή της εἶναι ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν, καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν Δρέπανον. Εἰς τὴν ἐκστρατείαν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ γλωρὸς, κατώτερος τότε ἀξιοματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, τὴν ἐγνώρισεν καὶ τὴν ἐνυμφεύθη. Ὅτε ὁμοῦς ὁ τελευταῖος ἔγινεν αἰσαρ τῆς δύσεως, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ἀδίκαιος γάμος. Ἡ ἄσημος κοινωνικὴ θέσις τῶν προγόνων τῆς Ἀγ. Ἑλένης ἐπέβαλεν τὴν ἀποσιμῆν τῆς ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς συζύγου τοῦ αἰσαρος. Ἔτσι καὶ ἔγινεν. Ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ἀπέπεμψε καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Θεοδώραν καταγωγμένην ἐξ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου.

Τίποτα δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀποσιμῆν της. Οὔτε ἡ εἰκοσαετής συμβίωσις μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου, οὔτε τὸ τέκνον, οὔτε ἡ ἀφροσύνη εἰς αὐτὸν καὶ ὁ συμμερισμός ὅλων τῶν κρισίμων στιγμῶν. Ὁ Ρωμαϊκὸς νόμος ἦτο ἀτεγκτος.

Ἐν τούτοις ὁ πόνος της θὰ ἦτο μικρότερος ἐὰν δὲν τῆς στεροῦσαν καὶ τὸν υἱὸν της Κωνσταντῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ Διοκλητιανὸς εἶχε λάβει ὥς δμῆρον διὰ τὴν παραμένει πιστὸς ὁ πατήρ του. Οὕτω ἡ Ἀγία Ἑλένη εὐρέθη ὀλομόναχη μέσα εἰς ἓνα κόσμον ἐχθρικόν.

Εἰς ταύτας τὰς κρισίμους στιγμὰς μόνη παρηγορία καὶ ἐλπίς ἦτο ἡ προσευχὴ πρὸς τὸν λυτρωτὴν καὶ σωτῆρα Ἰησοῦν. Φαίνεται δὲ, ὅτι ὅχι μόνον τώρα ποῦ εὐρίσκειτο εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς θλίψεως, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐνωρίτερον ἐπίστευεν καὶ ἠγάπα τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Καθὼς ἦτο δὲ καὶ γυνή

σώφρων καὶ βαθυστόχαστος, εἶχεν ἀσκήσῃ εὐεργητικὴν ἐπιρροὴν εἰς τὸν σύζυγόν της ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν.

Ἐνῶ δὲ ὅλαι αἱ ρωμαϊκαὶ ἐπαρχίαι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἔλαβον λουτρὸν αἵματος, μόνῃ ἡ περιοχὴ τοῦ Κωνσταντίνου ἀπέφυγε τοὺς διωγμούς.

Ὁ Κύριος ὁμοῦς, τοῦ ὁποῖου αἱ βουλαι εἶναι ἀνεξερευνήτοι, προώριζεν τὴν Ἑλένην διὰ τὸ ἔργον τοῦ χριστιανοῦ σκαπανέως.

Ὁ υἱὸς της γίνεται αὐτοκράτωρ καὶ αὐτὴ βασιλομήτωρ. Ἡ παρηγωνισμένη γυναικα γίνεται αὐγούστα. Ὁ Κωνσταντῖνος ἔτρεφε ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ σεβασμὸν πρὸς τὴν μητέρα του. Καὶ ὅτε ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἀνεγείλῃ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὁ αὐτοκράτωρ ἀναθέτει εἰς τὴν Ἀγίαν Ἑλένην. Ἡ γηραιά Αὐγούστα ὅχι μόνον ἐκκληρώνει τὸ ἔργον της, ἀλλὰ ἐπιστρέφει εἰς τὴν πρωτεύουσάν της αὐτοκρατορίας φέρουσα τμήμα τοῦ ἀνευρεθέντος Τιμίου Σταυροῦ καὶ τοὺς ἡλούς (τὰ καρφὰ) ποὺ ἐκάρφωσαν τὸν Κύριον. Τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῶν Ἱεροσολύμων «ἐθικήν ἐξ ἀργύρου ποιησαμένην», «φυλάττειν παρεγγυήσασα ταῖς ἑπειτα γενεαῖς τὰ τῆς σωτηρίας μνημόσυνα».

Τοὺς ἡλούς δέ, ἄλλους προσήλωσε εἰς τὸ κράνος τοῦ υἱοῦ της διὰ τὴν προστατευταίαν ἡ κεφαλὴν του, ἄλλους εἰς τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου, διὰ τὴν ἐκπληρωθῆ οὕτω ἡ προφητεία τοῦ Ζαχαρίου «καὶ ἔσται ἐπὶ τῷ χαλινῷ τοῦ ἵππου ἄγιον τῷ Κυρίῳ Παντοκράτορι».

Αὕτῃ ὑπῆρξεν εἰς γενικὰς γραμμὰς ἡ τρικυμιώδης ζωὴ τῆς Ἀγίας Ἑλένης, μὲ τὴν πίστιν τῆς ὁποίας ἤνοιξε νέα περίοδος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Θάνατος ἀγωνιστρίας

Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ἐν μέσῳ γενικοῦ πένθους ἡ ἀγωνίστρια ἀδελφὴ Σοφία Γ. Παπαδοπούλου, σύζυγος τοῦ προέδρου τοῦ Παραρτήματος Μεσημερίου Θεολογικῆς Γ. Παπαδοπούλου.

Ἡ μεταστάσα ὑπῆρξεν ἐκλεκτὸν στέλεχος τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πολλὰς ὑπηρεσίας προσενεγκούσα εἰς τὸν Ἱ. ἡμῶν Ἀγῶνα.

Ὁ θάνατός της πλήττει καὶ τὸ Παραρτήμα Μεσημερίου εἰς τὸ ὁποῖον αἱ ὑπηρεσίαι της ὑπῆρξαν πολυτίμοι, καὶ τὸν σύζυγόν της εἰς τὸν ὁποῖον εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος πέμψῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν του.

Ἡ ἐκράκλῃσις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἑαυτὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ἀπισθὲν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Κριτικὴ Βιβλίου

«ΝΕΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ»

(κ. Κωστή Μπαστιᾶ)

Εἰς πολυτελεστάτην ἔκδοσιν καὶ με ἐκκλησιαστικόν σχῆμα ἐκυκλοφόρησε τὸ «Νέον Κυριακοδρόμιον» τοῦ κ. Κωστή Μπαστιᾶ, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ ὑπερόχου καὶ λαοφιλεστάτου βιβλίου τοῦ «Παπουλάκου». Τὸ βιβλίον αὐτὸ περιέχει εἰς μίαν στήλην τὸ κείμενον τῶν Εὐαγγελικῶν περικοπῶν τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους· εἰς τὴν παράλληλον στήλην τὴν ἐρμηνείαν τῆς περικοπῆς καὶ εἰς τὸ τέλος διάφορα διδάγματα. Ὡς σύλληψις κρινομένη, τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι πράγματι ἀξιέπαινον· ἀλλὰ καὶ ὡς συμβολὴ εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς πηγῆς ζωῆς καὶ φωτὸς ἀποτελεῖ ἄθλον. Πρέπει πάσαι θυσιᾷ τὸ Εὐαγγέλιον νὰ γίνῃ κτήμα τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας, χωρὶς βεβαίως νὰ ἀποστή τοῦτο ἀπὸ τὸ βασικόν του σχῆμα, ἀλλοιούμενον καὶ μεταμορφούμενον εἰς διάφορους μεταφράσεις. Τὸ κείμενον ἀπὸ τὴν μίαν στήλην καὶ ἡ ἀπόδοσις του ἀπὸ τὴν ἄλλην ἐξασφαλίζουν τοὺς ὅρους τῆς προσεγγίσεως αὐτῆς· ἂν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν εἶναι προῖον Λόγου ἢ ἀνθρωπίνης σαφείας, ἀλλ' ἀποκάλυψις, γίνεται μόνον ἀπὸ ἀγνὰς ψυχὰς, πιστευούσας μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ μεθισταμένου ὄρη. Ὅπως πολὺ ὀρθῶς καὶ ὁ κ. Κ. Μπαστιᾶ προλογίζεται. «Μονάχα με συντριβὴ καὶ δόξος μπορούμε νὰ πλησιάσουμε οἱ κριματισμένοι τὸ Εὐαγγέλιο... Τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι γοὰφ Θεϊκὴ καὶ ὄχι ἀνθρώπινη· ποὺ σημαίνει πῶς δὲν εἶναι σὲ ἀνίστημα κακοῦ ἀνθρώπου νὰ πῇ πῶς κατέχει τὸ βαθὺ καὶ μυστικὸ νόημά του».

Εἰς ἓνα μόνον σημεῖον θὰ μᾶς εὖρη ἐπικριτὰς ὁ ἀξιέπαινος συγγραφεὺς κ. Κ. Μπαστιᾶς· εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν περικοπῶν. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς «Τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι γραφὴ Θεϊκὴ» δι' αὐτὸ ἡ μετάφρασις του θὰ πρέπει νὰ γίνεται μετὰ προσοχῇ, ὥστε νὰ μὴ λαμβάνῃ τὴν μορφήν λογοτεχνικῆς κατὰ λέξιν μετάφρασεως, ἀλλ' εὐσεβοῦς κατὰ πνεῦμα ἀποδόσεως. Ἡ κατὰ λέξιν μετάφρασις ἐγκυμονεῖ κινδύνους πεπλανημένης ἢ καὶ αἰρετικῆς διδασκαλίας, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ πρόθεσιν τοῦ μεταφραστοῦ. Διὰ νὰ ἀρκεστοῦμεν εἰς ἓνα παράδειγμα. Τὸν 25ον στίχον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Κυριακῆς πρὸ Χριστοῦ Γεννήσεως (Ματθ. α' 1-25) ἔχοντα «Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκεν τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον...» ἀποδίδει πεπλανημένως ὡς ἑξῆς: «Καὶ δὲν τὴν πλησίασε, ὥς που γέννησε τὸν γυνὸ τῆς.» Ἡ τοιαύτη ὁμοῦ ἀπόδοσις (χωρὶς ἀσφαλῶς αὐτὸ νὰ ἀποτελεῖ πρόθεσιν τοῦ ἐλλογιμωτάτου κ. Μπαστιᾶ) καταρρίπτει τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου καὶ ἐνισχύει τὴν προτεσταντικὴν βλασφημίαν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε καὶ ἄλλα ἀδελφία ἐκ τοῦ γάμου τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἰωσήφ. Αὐτὸ τὸ ἄστογο «ὡς που γέννησε» δὲν ἀποκλείει καθόλου τὴν μετὰ τὴν γέννησιν συζυγικὴν σχέσιν!

Ὅτι δὲ αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ προσωπικὴν μας ἰδιοτροπίαν ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἀνωτέρω στίχου ἀπὸ τὸν πρύτανιν τῶν ἐρμηνευτῶν καὶ ἀγιώτατον ἄνδρα τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰωάννην Χρυσόστομον. Ὁ θεῖος πατὴρ ὡς ἑξῆς ἀποδίδει τὸν στίχον «Τὸ ἕως» ἐνταῦθα εἰρηκεν, οὐχ ἵνα ὑπο-

πτεύσῃς, ὅτι μετὰ ταῦτα αὐτὴν ἔγνω, ἀλλ' ἵνα μάθῃς ὅτι πρὸ τῶν ὁδίνων πάντως ἀνέπαφος ἦν ἡ Παρθένος. Τίνος οὖν ἔνεκεν φησί, τὸ «ἕως» τέθεικεν; ὅτι ἔθος τῇ Γραφῇ τοῦτο πολλάκις ποιεῖν, καὶ τὴν ρῆσιν ταύτην μὴ ἐπὶ διωρισμένον τιθέναι χροῶν. Καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς Κιβωτοῦ φησὶν· «Ὅχι ὑπέστρεψεν ὁ Κόραξ ἕως οὗ ἐξηράνθη ἡ γῆ» (Γεν. ἡ' 7), καίτοιγε οὐδὲ μετὰ ταῦτα ὑπέστρεψεν. Καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ δὲ διαλεγομένη, φησὶν. «Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ» (ψαλ π θ 2) οὐχ ὅρους τελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πληθὸς εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη» (ψαλ σα' 7) οὐ πέρας δίδωσι τῷ καλῷ τούτῳ στοιχείῳ. Οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ «ἕως» εἶπε, τὸ πρὸ τῶν ὁδίνων ἀσφαλιζομένη, τὰ δὲ μετὰ ταῦτά σοι καταλμπάνουσα συλλογίζεσθαι. Ὁ μὲν γὰρ ἀναγκαῖον ἦν παρ' αὐτοῦ σὲ μαθεῖν, τοῦτο αὐτὸς εἰρηκεν, ὅτι ἀνέπαφος ἦν ἡ Παρθένος ἕως τοῦ τόκου· ὁ δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων ἀκόλουθόν τε ἐφαίνετο καὶ ὠμολογημένον, τοιῶτά σοι λοιπὸν ἀφήσει συνιδεῖν· οἶον, ὅτι οὐδὲ μετὰ ταῦτα τὴν οὕτω γενομένην μητέρα, καὶ καινῶν ὁδίνων καὶ ξένων καταξιοθεύσαν λοχεύειν, οὐκ ἂν, δίκαιος ὢν ἐκεῖνος, ὑπέμεινε γνώμην λοιπὸν» (Ἐρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Κεφάλ. Α' ὁμολία Ε).

Ὁ δὲ κ. Π. Τρεμπέλας ἀποδίδει ὡς ἑξῆς τὸν στίχον «καὶ δὲν ἦλθε εἰς σχέσιν συζυγικὴν μαζὶ τῆς ποιῆ, ἄρα δὲ καὶ ἕως οὗ ἐγέννησε τὸν πρῶτον καὶ μονάκριβον υἱὸν τῆς» (Καὶνὴ Διαθήκη μετὰ συντόμου ἐρμηνείας σελ. 15)

Μετὰ αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις δὲν προσιθέμεθα οὐτε νὰ λυτήσωμεν τὸν συγγραφέα, οὔτε νὰ ὑπομνήσωμεν τὴν ἀξίαν τῆς προσπάθειάς του. Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ρητὸν. «Δίδου σοφοῦ ἀφορμὴ καὶ σφώτερος ἔσται» ὑποβάλλομεν ὀρισμένας σκέψεις μας, ὥστε αἱ μετάφρασεις τῶν εὐαγγελικῶν κειμένων καὶ σύμφωνοι μετὰ τὸ δόγμα καὶ σύμφωνοι μετὰ τὴν παράδοσιν νὰ εἶναι, ὥστε πράγματι νὰ διαπλάσσουν καὶ τὸν ἡθικὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα.

Ἀξιέπαινος

Ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Παρθένων κ. Κωνσταντίνος Παπαντωνίου ἡκούσθη συνιστῶν ἀπὸ τοῦ Βήματος ἐν ὧρα κηρύγματος τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐφημερίδος «Ἀπογευματινὴ» συνωμοτουμένη καὶ πάλιν ἐφέτος κατὰ τῆς ἡθικῆς τῶν Ἑλληνίδων, ἐξαποστελλοῦσα αὐτὰς εἰς τὴν διεθνή καὶ τριμερὴν καταβόθραν, τὸ Χόλλυγουντ. Εἶναι ἀξιέπαινος δι' αὐτὸ καὶ ἡ σύστασις του πρέπει νὰ βροντοφωνηθῇ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πάν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μετριοῦριον Καλοσάκην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Τὸ ἐν Λαρίσῃ παράρτημά μας ἀπηύθυνε συγχαρητήριον τηλῆμα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἔχον οὕτω:

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
Κύριον Δωρόθεον

Ἀ θ ῆ ν α ς

Παλαιοημερολογίται Νομοῦ Λαρίσης ἐκφράζουσιν εὐκρινῆ αἰσθήματα χαρᾶς διότι εἰς Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν προεβλήθη Ὑμετέρα Μακαριότης. Ὁμολογουμένως Ἐκκλησία εὖρε τὸν ποθοῦμενον ἄξιον Ποιμενάρχην. Γνωρίζοντες καλῶς τὸ πρᾶον καὶ εἰρηνικὸν τοῦ χαρακτήρος Ὑμῶν εὐχόμεθα μακροημέρουν καὶ πιστεύομεν ὅτι εὐχαίς καὶ ἐνεργείαις Ὑμῶν εἰρηνεύσῃ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Παράρτημα Παλαιοημερολογιτῶν Νομοῦ Λαρίσης
Πρόεδρος

Ἀπόστολος Θεοδωρούλης

Γεν. Γραμματεὺς

Εὐθύμιος Τριανταφύλλου

Ἀξιωματικὸς Χωρῆκῆς ἐν ἀποστρατείᾳ

Ἡ ἑορτὴ τῆς 15 Μαΐου

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΑΧΙΛΛΙΟΣ

Μία μεγάλη Ἐκκλησιαστικὴ μορφή

Τὴν ἐποχὴν πού ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἐδιώκετο ὀμότατα καὶ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἐπότιζε τὴν Ἐκκλησίαν, τὰ μεγάλα ἀναστήματα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας δὲν ἦσαν σπάνια. Τὴν ἐποχὴν πού οἱ ναοὶ ἦσαν ξύλινοι, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἦσαν χρυσοί. Ἐνας τοιοῦτος χρυσοῦς καὶ ἅγιος ἐκκλησιαστικὸς λειτουργὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀχιλλίος. Κατήγετο ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν καὶ ἐγεννήθη περὶ τὸ 250 ἀπὸ πλουσίους μὲν ἀλλὰ εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους γονεῖς.

Ἡ πίστις πρὸς τὸν Χριστὸν δὲν ἦτο ἐπιδηρική, ἐπιφανειακὴ καὶ νεκρά. ἔβλεπεν ἀποκτήσει ρίζας εἰς τὸ ψυχικὸν βάθος τοῦ νεαροῦ Ἀχιλλίου καὶ ἦτο βίωμα ζωῆς. Ἠκολούθησε λοιπὸν τὴν προτροπὴν τοῦ Κυρίου περὶ ἀκτιμοσύνης, καὶ ἀφοῦ ἐκουσίως κατέστη πάμπτωχος διὰ τῆς διανομῆς ὅλων τοῦ τῶν ἀγαθῶν, ἐγένετο προσκυνητὴς τῶν ἁγίων τόπων καὶ τῶν ἀποστολικῶν τάφων τῆς Ρώμης.

Ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ἐχαλύβδωσε τὴν πίστιν του εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, ἤρchiσε τὸ ἱεραποστολικὸν του ἔργον τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν καρποφόρον. Ὁ σταθερὸς λόγος του, ἡ ἀστική του ζωὴ καὶ ἡ ἐξαυλωμένη μορφή του, ἡ θερμοεργὸς πίστις του εἰς τὸν Σωτῆρα Ἰησοῦν καὶ ἡ ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ καλωσύνης ψυχὴ του συμπάρεινε καὶ τοὺς πλέον δυστρόπους εἰδωολάτρους εἰς τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου. Καὶ διὰν κάποτε εὐρέθη εἰς τὴν Λάρισαν καὶ ἐκήρυξεν ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος, τόση ὑπῆρξεν ἡ ἐπιθυμία τῶν κατοίκων ὥστε τὸν ἀνέδειξαν εἰς Ἐπίσκοπον. Κάτι ἀνάλογον δηλαδὴ πού ἐγένεν καὶ μὲ τὸν Ἀμβρόσιον Μεδιολάνων.

Ἡ ποιμαντορικὴ δράσις του, καὶ ἡ φιланθρωπικὴ δραστηριότης του ὑπῆρξαν καταπληκτικαί, ὁ

Ἀχιλλίος εἶχεν γίνεαι ὁ ἥλιος, ὁ ζωοδότης καὶ πᾶς φωτός ἥλιος τῆς καλωσύνης, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιστρεφότο κλῆρος καὶ λαός.

Μὲ τὴν ιδιότητά του αὐτὴν λαμβάνει μέρος εἰς τὴν Ἀ' οἰκουμενικὴν σύνοδον καὶ διακρίνεται διὰ τὴν καθαρότητα τοῦ φρονήματος.

Τόση δὲ ἦτο ἡ φήμη του, ὥς ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ σώφρων καὶ ἐξαιρετός, ὥστε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του διελθὼν ἐκ Κων)πόλεως δὲν ἐτιμήθη μόνον ἀπὸ τὸν πατριάρχην Μητροφάνην ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον. Ὁ τελευταῖος ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀχιλλίον πολλὰ χρήματα διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἐκκλησιῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων. Πράγματι ὁ ἀδαμάντινος ἐπίσκοπος μετέτρεψεν τὴν Λάρισαν εἰς κυψέλην χριστιανικοῦ πνεύματος, χωρὶς νὰ παραλείπῃ τὸ ποιμαντορικὸν του ἔργον. Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν τέκνων του ὑπῆρξαν καὶ δύο ἐπίσκοποι, ὁ Τρίκκης Οἰκουμένιος καὶ ὁ Σκοπέλου Ρηγίνος, τοὺς ὁποῖους ὁ ἴδιος ἐχειροτόνησεν. Ὁ Θεὸς ἐχάρισε εἰς τὸν ἐκλεκτὸν Του μακροημέρουν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας Του, καὶ ἔφθασε εἰς βαθύτατον γῆρας ἀποθανὼν περὶ τὸ 350. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ πλουσία δράσις του τὸν ἀνέδειξε εἰς πρῶτον μεγέθυνον ἐκκλησιαστικὸν ἀνάστημα. Ἐδειξεν ὅτι κατενόησεν εἰς ὅλον τὸ βάθος του τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὸν ἐκαλλιέργησε ὡς ζῶσαν πίστιν.

Τὸ λείψανον τοῦ Ἀγίου Ἀχιλλίου εὐρίσκειτο εἰς τὴν Λάρισαν μέχρι τὸ ἔτος 978. Κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Συμεὼν ἀφοῦ κατέλαβε τὴν Λάρισαν καὶ ἀπήγαγε τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν του Πρέσπαν συμπαρέλαβε καὶ τὸ λείψανον τοῦ Ἀγίου. Σήμερον εἶναι ὁ πολιοῦχος τῆς Θεσσαλικῆς πρωτεύουσας.

Ἡ ἀνάκλησις τοῦ Διατάγματος περὶ Μασσονίας

Ἀποτελεῖ πράγματι ἀξιέπαινον κατόρθωμα, προδίδον τὴν δραστηριότητα καὶ ἱκανότητα τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου, ἡ ἀνάκλησις τοῦ ἐπισκοπικοῦ περὶ Μασσονίας Διατάγματος. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Μασσονία συνέτριψε τὴν τερατώδη καὶ ἀπαισίαν μορφήν τῆς πρὸ τῆς ἀγρύπνου εὐσεβείας τοῦ λαοῦ μας. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι θὰ παραιτηθῇ τῶν σατανικῶν τῆς οὐχιδίων. Αἱ αὐτὸ βροντοφωνοῦμεν: «Φύλακες γρηγορεῖτε».

«Καὶ ἐγένετο φῶς»

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη διαφωτιστικὸν φυλλάδιον μὲ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα, ἀνατρέπον τὰς αὐθαιρέτους ἀντιλήψεις καὶ παραποιήσεις τῆς ἱστορίας ὑπὸ τοῦ ἱερῆος κ. Εὐγενίου Τόμπρου.

Ἡ σοφία τῶν Πατέρων

Ἐλεήμων δὲν εἶναι ἐκεῖνος πού δίδει ὅσα δὲν χρειάζεται ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἐκεῖνος πού ἀφήνει τοὺς ἄλλους νὰ πάρουν ὅσα χρειάζονται εἰς αὐτούς.

Ἐκεῖνος πού θὰ ἐφαρμόσῃ τὸ χωρίον τοῦ ψαλμοῦ «θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον» δηλ. τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν συντριβήν, δὲν κινδυνεύει νὰ πέσῃ ἀπὸ πονηρίας, διότι ἤδη εὐρίσκεται κάτω ἀπὸ ὅλα.

Γεγονότα καί Κρίσεις

«Αναπλαστικά»

«Η Ἀνάπλασις» καί ὡς ἐκ τοῦ τίτλου της καί ὡς ἐκ τῶν σκοπῶν της καλεῖται νά ἱκανοποιήσῃ ἕνα λαθύντατον αἶτημα τοῦ θρησκευομένου λαοῦ τῆς πατρίδος μας τὴν ἐξυγίανσιν τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἀποστολικῶν προτύπων καί μορφῶν. Ἔως ἐδῶ τὸ τοιοῦτον μᾶς συγκινεῖ. Πέραν δὲ αὐτοῦ καί κυρίως ἐν τῇ πράξει φορεῖται ὁλοσθαινουσα εἰς παραλογισμούς. Διὰ τὰ εἰμεθα σαφείς, ἐν τῷ φύλλῳ 39 (Ἀπρίλ. 1956) γράφει ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐξυμνοῦσα τὸν «Μεσσιαν» της, ὅτι οὗτος ἀνεδείχθη ὁ δεξιὸς βραχίον εἰς πᾶσαν ὁργανωτικὴν προσπάθειαν δύο Ἀρχιεπισκόπων, τοῦ Χρυσάνθου καί τοῦ Σπυρίδωνος. Εἰς τὸ αὐτὸ δὲ πρὸς περικοπὴν καί μίαν σελίδα μακρὰν τῶν Ἀντιόχειων γράφει «Ἀντιπρὸς δὲ αὐτοῦ ἀπομόνωσιν Τον ἀπὸ τῶν ὁρίων δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας μας...» Κόρις ἐλέησον!! Μὰ ἀφοῦ εἶχε «Δεξιὸν Βραχίονα» τὸν «Μεσσιαν» τῆς Ἀναπλάσεως, πῶς τὸν ἀπενάρκτως ἢ «ἀπομόνωσιν» του; Εἰς τὸ φύλλον πάλιν τοῦ Μαΐου (ἄρ. 40) καί εἰς κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἰτίματα Ἀγωνιῶδῶν» συνιστᾷ εἰς τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον συμμετοχὴν καί **Δ α ῖ κ ὦ ν Δ ι κ α σ τ ὶ ν** εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Δικαστήρια. Πόθεν δὲ αὐτῶν καί ποῦ στηρίζει τὴν μεγαλοφυᾶ ἐμπνευσίν της ἢ «Ἀνάπλασις»; Αἰετοὶ νὰ κρίνουν Κληρικούς!! Ὁ λαὸς εἶναι ἀναμφισβητήτως ὁ ἀρκετὸς φρονεὶς καί θεματοφύλαξ τῆς πατρῴας εὐσεβείας, ἀπὸ τῶν αἰώνων δὲ οὐτε ἡκούσθη νὰ δικάζῃ οὗτος κληρικόν, διότι ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει συνέτριψε εἰς τὴν συνείδησίν του τὸ κύρος τῆς ἱερωσύνης!

Αὗτοι οἱ ἐπικινδυνὸι ἀρροβασμοί, μᾶς κάνουν νὰ εἰμεθα ἄκρως ἐπιφυλακτικοὶ ὡς πρὸς τὰ κίνητρα καί τοὺς σκοποὺς τῆς κινήσεως αὐτῆς.

Κληράκησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὰ ἀποκόμματα ἐφημερίδων, περιοδικῶν, ἀναγραφῶν τῶν θεμάτων ἐκκλησιαστικῶν, θρησκευτικῶν κ.λπ. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ προσφέρουν πολὺτιμον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τύπου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Εὐλογοὶ ἐλπίδες

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἤρχισεν μὲ ζῆλον καί ἀποφασιστικότητα. Αὐτὸ μαρτυροῦν αἱ πρῶται του ἐνέργειαι. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι πολλὰ θὰ διορθώσῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του καί πνεῦμα δημιουργίας θὰ πνεύσῃ εἰς τὴν πατρῴαν νεκρότητα τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλλην. Ἐκκλησίας. Χαιρεῖσθε καί ἀναμένομεν.

Εὐχαριστήρια

Τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν «Τρεῖς Ἱεράρχαι» διακρινόμενον διὰ τοὺς εὐδαρεῖς ἀγῶνας του ὑπὲρ τῶν δικαίων καί τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὑπόμνημά του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ὑπαδεικνύει τὴν ἀνάγκην τῆς ὀριστηκῆς ἀρσεως τῶν διωγμῶν εἰς βάρος τῶν Παλαιομερολογιτῶν. Συγχαίρομεν καί εὐχαριστοῦμεν τὸν ἀξιότιμον καί Σεβαστὸν κ. Π. Βαρυμποσιώτην. Ἐὰν ὅλοι εἶχον τὸ θάρρος αὐτὸ ἴσως οἱ ἐπαίτιοι αὐτοὶ διωγμοί, οἱ κατασπιλώσαντες τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας, νὰ μὴ εἶχον εὐπάνει τὰς σελίδας τῆς νεωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας. Τὸ ὑπόμνημα ἀνεγράφῃ ὡς κύριον ἄρθρον τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ.

Τὴ συμβαίνει;

Καθ' ὅσον γνωρίζομεν τὸ Ἁγιον Ὄρος εἶναι μοναστικὸν κέντρον, χωρὶς νὰ ἀποτελῇ τοῦτο ἰδίαν ἐκκλησιαστικὴν περιοχὴν. Πῶς δικαιολογεῖται ἡ χειροτονία Ἐπισκόπων ἐν αὐτῷ καί τίτι σκοπὸν ἐξυπηρετεῖ; Ἀναμένομεν ἀπάντησιν ἐξ Ἁγίου Ὄρους.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Ἡ κ. Ἑλένη Στρατηγάκη προσέφερεν: 1) εἰς μνήμην τῆς Ἀφροδίτης Σ. Λάφη δραχ. 100, 2) εἰς μνήμην τῆς Ἀσας Παπαδοπούλου δραχ. 30.

Ὁ κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Μεσημερίου Θεσσαλονίκης εἰς μνήμην τῆς συζύγου του Σοφίας ἀντί στεφάνου δραχμῆς 80.

ΑΦΕΛΕΙΑ ἢ ΔΟΛΟΣ;

Ἡ «Ἀθηναϊκὴ» μὲ ἀμφιβόλου λογικῆς ἐπιχειρήματα, εὐρίσκει ὅτι ἡ κάθαρσις τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ἀπὸ τὸ μύσασμα τῆς μασονίας δὲν ἀποτελεῖ ἐπιτακτικὸν ἔργον. Παραπειστικῶς δὲ ἀντιπροτείνει εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας τὸ θέμα τῆς ἀνυψώσεως τοῦ κλήρου καί τὴν ἐσωτερικὴν ἐξύψωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Πρέπει νὰ ἐθελοτυφλεῖ ἢ ἐν λόγῳ ἐφημερίδας διὰ νὰ προσποιεῖται ὅτι ἀγνοεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ μασονία ἔχει προωθήσῃ τὰ στελέχη της εἰς ἐπικαίρους προφυλακὰς τῆς ἐλληνικῆς ἐξουσίας καί ὅτι ἂν δὲν ἐκκαθαριστοῦν αὗται εἶναι δύσκολον νὰ ἐπιτευχθῇ ἀγαθόν τι.

Ἡμεῖς εἰμεθα τῆς γνώμης ὅτι καλῶς ἤρχισε ἀπὸ τὸ φλέγον αὐτὸ θέμα ὁ νέος προκαθήμενος τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Ὁ στόχος εἶναι σαφής. Μόνον ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχουν οἱ κακοὶ αὐτοὶ δαίμονες εἶναι δυνατόν νὰ ἀνυψωθῇ ἡ Ἐκκλησία.

Μανήγυροι παραρτήματος

Κατὰ τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων καί Ἱσποστόλων βασιλέων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης πανηγυρίζει τὸ παράρτημα Βασιλικῶν Θεσ)νίκης. Οἱ εὐσεβεῖς καί ἐνάρεστοι Χριστιανοὶ προστοιμάζουν λαμπρὰν καί θεάρεστον πανήγυριν, ἥτις θὰ λάβῃ παμμακεδονικὸν χαρακτήρα. Οἱ δυνάμενοι νὰ μεταβῶσιν δὲν θὰ ὀφειλθοῦν μόνον πνευματικῶς, ἀλλὰ θὰ δοιμάσων τὴν παροιμιώδη καί πατροπαράδοτον εὐγένειαν τῶν Μακεδόνων καί θὰ σημειώσων εἰς τὸ ἡμερολόγιον τῆς ζωῆς των, μίαν ἀφθάστον πνευματικῆς εὐφροσύνης ἡμέραν.

Ἡ ψυχικὴ ἀγαλλίασις τῶν χριστιανῶν ἐκ τῆς σχετικῆς ἐλευθερίας μας κατὰ τὰς ἐφετεινὰς δορυτὰς τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐξεφράσθη μὲ τὸν στολισμὸν ὑπερόχων Ἐπιταφίων. Εἰς τὴν εἰκόνα ἀντιπροσωπεύεται τὸ Παράρτημα Κορίνθου.